

התם לדבר בעדים והשתא למירי' דנשים מוויאות לאנשים וה"ה עדים שמו
ועבלי לשם עבודה ולבשר' דנשים אין מוויאות לאנשים וה"ה עדים ממי לא
אח"כ עדים משומרוס ודעת הסמ"ק דנשים אין מוויאות לאנשים כמבואר בדבריו
לפיכך כ' עדים משומרוס אצל רמב"ם צריך עיון דכיון דמשמע מדבריו דנשים
מוזינן לאנשים וכמו שפירש"י ה' התמיד

א"כ מ"ש צדדים שאינן משוחררים דלא אפשר דכחן דצדקוהס הבורה צדיקן גשרה משוחררים משום ונקדשוהי בתוך בני ישראל כל דבר שנקדשוהי לא יהא פחות מעשרה כדאיתא פ' ב' דמגילה ה"ה נמי דצדקוהס המגולה שדאן בזה לקדוהס הבורה וזף על פי דמגולה צבאלה ותר מצדוהס לענין אשה שמוציאה לאיש צבאלה מה שאין כן צדוהס אשה תסד דכיון דלמי צדקוהס תסדוהס איהא אשה עולה למינן אלא שאמרו רבמיס אשה לא תסדוהס צדוהס מפני כבוד הצבור כדפניס תסד הלכך צבאלה לא משו לכך מחרש אף כהן הוי צדוהס רוב אכל צדוהס איהא

חייבות בקריאתה ופירש"י שם כ' (א) אע"פ שהייבות במקרא מ' זיל כ' מסתברא כי הויכו דגשים מוה הויסון ה"ג אינן מצטרפות ל' ולא שאינו מינו וטומטום ופי' מינו אינו צדוהס "הש"י אפי' ת ידו חובתם ור'י מכשיר בבב' כ' כוותיה ור'א זיל תביא תשננה כ' ובכ"ב בה"צ ירוש' ריב"ל הוה מס' גוהנין במקצת מקומות לחביא קט'

משחוררים שאינן כלל מיושרות ארץ כשרין לקרות כולל ליישב דעת הרמב"ם והטעמים בשטתו - והא פשוטא דלדברי הכל עבדים עמאן אף על פי שאינן משחוררים מייבין לקרותם: **וב"ה** כחב מוסתברא - וכו' נראה מבורר דב"ה סובר כרש"י דגשין מוציאות לאנשים אלה שהחזיר בצירוף וגרשה דל"כ לב"ה כהראב"ד שהביא דבין דב"ה דגשין מוציאות לאנשים בצברת החזון ואפי' הכי ק"ל דמוחזרת לעמאן ואינן מטערפים עם האנשים בזמנן דהיינו בשני אנשים ואשה אחת ומשכחת לה דאשה מוציאה לאנשים בצ"ה הויא דלכוכב ג' אנשים ואשה אחת ולאנשים מטערפים לזמנן ואקשה ויכולה להוציא לאנשים בצברת החזון עיקר קפידא בצירוף מאוס פריזותא וכו' בקריאת המגלה אף על פי דאשה מוציאה לאנשים אפי' הכי אינן מטערפין לשמה לכתחלה מאוס פריזותא אלא בעינן עשרה אנשים בלא שום וה"ו וז"ל השגות על דברי צ"ח ואמר דאשתי דהם שאינה מוציאה לאנשים בצברתם וכו' ואינן שוה סובר עיקר באגוים דאשה אינה מוציאה לאנשים בצברת החזון וכו' וזהו הדין שגם כיון דאשתי משויצתין לאנשים דכפרי' - מוציאת מינו ולא את שאינה מינו דתוספתא גיטובר - ויטו

[illegible]

יסוד דלמחר הקורא את שמע ולא השמיע לאזניו לא יצא והלכך חרש הקורא חת
 המגלה כיון שלא השמיע לאזניו לאו בר חיובא הוא ואינו מוציא אחרים ידי חובתן
 כדיון שו"ע וקטן ואוקימתא דתרייתא למסכנא דגמרא דקאמר השתא דלמיתא לכי
 אפילו תימא ר' יודא וכו' מתני' כולר ר' יוא דלמחר הקורא את שמע ולא השמיע
 לאזניו יצא וחסורא מחסורא וכו' קמי' הכל כשרים לקרות את המגלה חורא חרש
 שו"ע וקטן שלא הגיע לחינוך אבל קטן שגבגב לחינוך אפי' לכתחלה חסורא אחרים
 ידי חובתן שר' יודא מכסיר בקטן ולפי זה חרש שו"ע וקטן לאו חד דינא אינא לכו
 דחרש לכתחלה לא אבל דיעבד שפיר דמי דסבירא ליה לא השמיע לאזניו יצא
 דחרש שו"ע וקטן אפילו דיעבד לא יצא והבוספות פי' דלאוקימתא קמייתא הא
 דסבירא ליה לת"ק אפ"י דיעבד לא היינו אפי' הגיע לחינוך דמדמ"ר דמכסיר
 בקטן אפילו לכתחלה דמחייב הכניע לחינוך נשמע לת"ק דלפילו בגבוג לחינוך
 לא ע"ש והנה מ"ש רבינו וז"ל פסק בכוותיה גרסא עמו דסבירא ליה דלאוקימתא
 בתרייתא עיקר דהוא מסכנא דתלמודא וכולר ר' יודא היא וליכא מאן דפליג
 עליה דתמניתין אבל הרמ"ש שהביא המשנה כגורתה גרסא ממט דסבירא ליה
 בלאוקימתא קמייתא פסק כהנא קמא דהוא סתם ואע"פ שחמיו מחלוקת דרבי
 יודא חתן ואם פסק דהוא סתם מחלוקת אלל הא סתם חשיב כרביס לגבי יחיד כמו
 שפירשו התוספות בדרש גינה וזכרן החולק (קד' מ"ד) וז"ל ויולתם אלל ששם
 לפי זה חרש אפילו דיעבד לא וברני יוסי וזה הפך המסכנא דפ' היה קורא הקורא
 את שמע ולא השמיע לאזניו יצא ואפשר לומר דאע"פ דתמניתין ר' יוסי היא ואם
 לא ק"ל בר' יוסי דבבב"ג אינא לן לחומר גרסא דברי ר' יוסא את שמע וסתם לן
 בוותיה וקורא דברי ר' יוא בתרש הקורא בתגילי וסתם לן בוותיה והינו עממא
 דהקורא שמע אע"פ דלא השמיע לאזניו מ"מ בר חיובא הוא כיון שגיה חסר לן
 להשמיע לאזניו אם היה רוצה אבל חרש הקורא המגולס כיון דלאו בר שמייעה הוא
 כל עיקר לאו בר חיובא הוא ואינו מוציא אחרים ידי חובתו ולפי' מי שאינו חרש
 וסתם את אזניו אע"פ דאינו